

I 40437

BIOTICA ASTRA
BIBLIOTECA

17 IUL. 2003

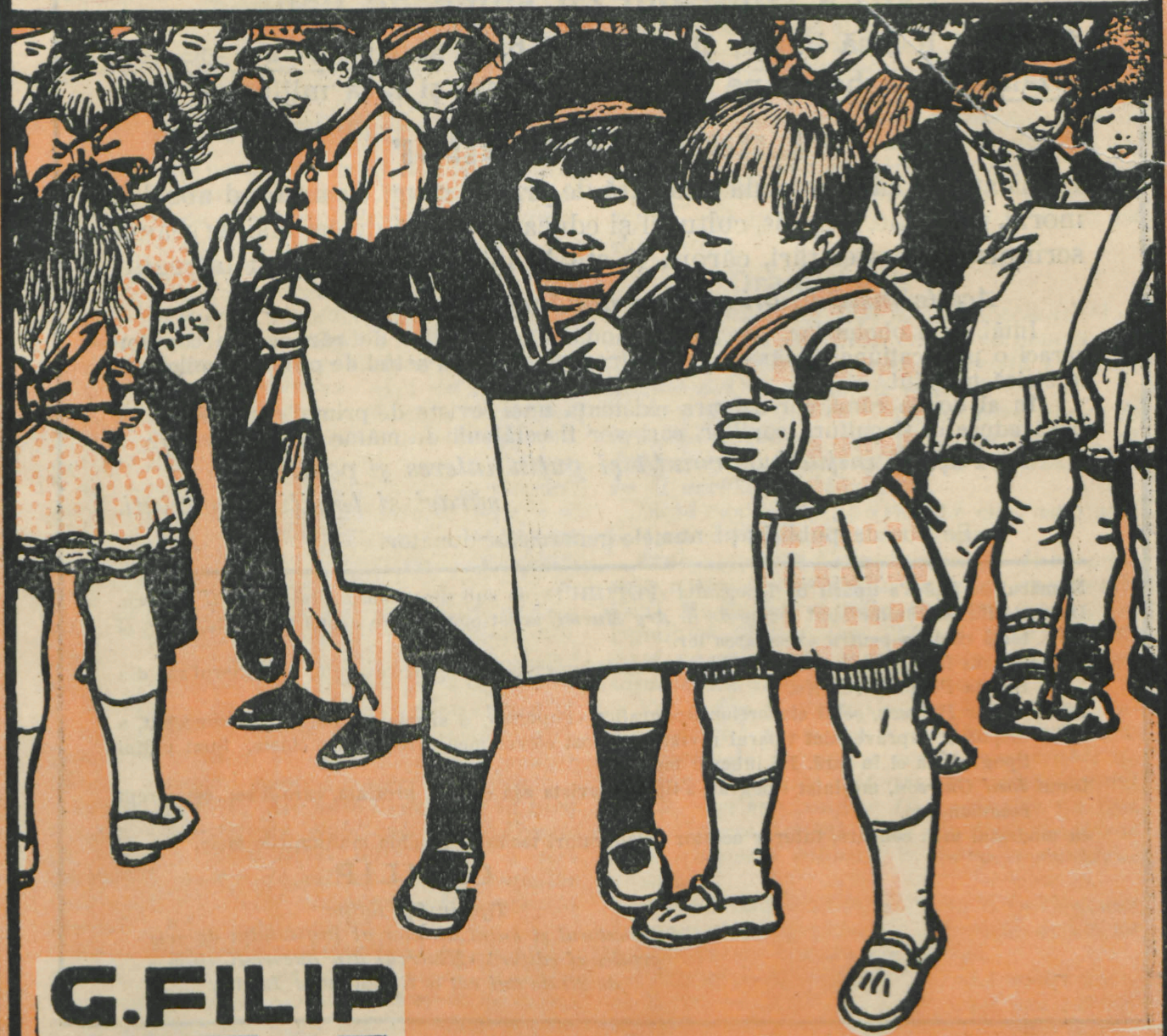
22 IUL. 2005

ANUL I

№1

LUMEA COPILILOR

PUBLICAȚIUNE SĂPTĂMĂNALĂ PENTRU COPII

G.FILIP
EDITOR

Număr Excepțional.

61022

Prețul lei 3.—

Datoria Morală

a tuturor Ministerelor,
a Băncilor,
a Institutelor financiare de tot felul,
a Societăților și Intreprinderilor industriale și comerciale,
a Marilor fabricanți și comercianți,
a Oamenilor bogați,
a Oamenilor de bine,

este a contribui cu sume de bani

după cât îi lasă inima, și cu acești bani să aboneze pe toți orfanii de război și pe toți copiii săraci și fără mijloace, la

Lumea Copiilor

Publicațiune săptămânală ilustrată de primul rang, cu un fond absolut moral, patriotic, religios, cultural și educativ, scrisă de cei mai de seamă scriitori ai acestei țări, cărora le stă la inimă viitorul țării întregite.

Aceste instituțiuni vor face două mari servicii:

Întâi, prin obolul lor, vor pune la îndămana orfanilor de război și a copiilor săraci o publicațiune săptămânală neîntrecută, ferindu-i astfel de publicațiunile cari le strică moralul.

În al doilea rând, vor asigura existența unei reviste de primul rang, având la bază educația și cultura copiilor, cari vor fi cetățenii de mâine ai țării noastre.

*Puțină inițiativă, voință și puțin interes și pentru cei
săraci și lipsiți de părinți.*

Se vor da publicității numele generoșilor donatori

Numărul de față s'a tipărit în Tipografia «POPORUL» de sub direcțiunea d-lui N. C. Georgescu. Desenele ilustrațiunilor sunt făcute de d. Ary Murnu, artist-pictor, care a pus toată dragostea și toată căldura pentru executarea lor.

Clișeele sunt făcute de d. Carol Hohler, cel mai de seamă zincograf ce avem, în atelierul său din Strada Pomu Verde No. 7.

D-nul Tudor Petrescu, șeful atelierelor tipografice «Poporul», a aranjat, a paginat, a conceput, a dispus și supravegheat tiparul revistei. A fost elevul meu care-mi face cinste. Sunt puțini tipografi ca el în țară. Își iubește meseria.

D-nul Iosif Gherson, mașinist tipograf, a tipărit revista așa cum se prezintă, care îi servește drept recomandare,

cu modestul meu concurs, tuturor acestor colaboratori tehnici, le aduc mulțumirile mele.

G. FILIP

Tipograf și Editor

Intemeietorul și fostul director al Institutului de arte grafice și editură «Minerva» din București, timp de 20 de ani cât a ființat acest Institut

LUMEA COPILOR

Publicațiune săptămânală pentru copii. Scrisă de scriitorii noștri de valoare din toată țara.

FONDATOR-PROPRIETAR : **G. FILIP.** Redacția și Administrația : București, Strada Câmpineanu, 40. — Anul I, No. 1.
Abonamente : Un an lei 100, — Șase luni lei 50, — Trei luni lei 25, —

București, 22 Ianuarie, 1922.

INSERTIUNI ȘI RECLAME DUPĂ TARIF.
MICA PUBLICITATE: UN (1,-) LEU CUVÎNTUL

Iubiți părinți,

Numai voi care aveți copii știți ce este dragostea și iubirea de copii. Numai de dragul lor scot și eu această publicațiune săptămânală, care va fi a lor și numai a lor.

S'a făcut mult în țara noastră, dar pentru copii s'a făcut destul de puțin.

Eu voiu umple, pe cât voi putea acest gol!

Sunt o veche cunoștință a voastră, mă cunoașteți bine! Eu v'am dat milioanele de cărți frumoase și ieftine, căci eu am fost, timp de 20 de ani, întemeietorul și directorul Institutului de arte grafice și editură «Minerva» din București, cât timp a ființat.

Activitatea mea din trecut este o cheazășie puternică și sigură pentru întreprinderea ce o fac și pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu concursul tuturor oamenilor de bine, o voiu duce la izbândă.

«Lumea Copiilor» va fi o publicațiune săptămânală, tipărită cu cea mai mare îngrijire, după cum arată numărul de față și scrisă numai de scriitorii noștri de valoare, cărora le luminează la inimă viitorul țării întregite.

Va conține numai materie cu fond moral, patriotic, cultural și religios și va fi o adevărată comoară pentru tineretul nostru.

Iubiți părinți! Ați mai avut oare în țara noastră o astfel de publicațiune? Firește că nu. De aceea aveți datoria de a feri odraslele voastre de citirea publicațiunilor cari le strică sufletul, abonându-vă la această revistă pentru copiii voștri.

Coloanele acestei publicațiuni vă stau larg deschise pentru tot ce privește binele copiilor.

Revistei «Lumea Copiilor» îi va urma o puternică editură sistematică, metodică și pentru toate vârstele copiilor, care să lumineze

și să îndrumeze tineretul de astăzi pe calea cea bună, dreaptă și adevărată pentru consolidarea culturală a țării întregite.

Iubiți părinți! Dorindu-vă să vă trăiaască copiii, vă urez un an nou cu fericire și cu sănătate.

Dragi copii,

Cu numărul de față al publicațiunii «Lumea Copiilor» începe o eră nouă pentru voi. De azi înainte veți avea o revistă specială pentru voi, și numai a voastră.

No. 1 din «Lumea Copiilor» care apare de Sfintele sărbători, este numărul cu care vă aduc aceasta la cunoștință și vă arăt cum va fi această publicațiune.

După cum vedeți, e o revistă cum nu a mai fost până acuma în țara noastră.

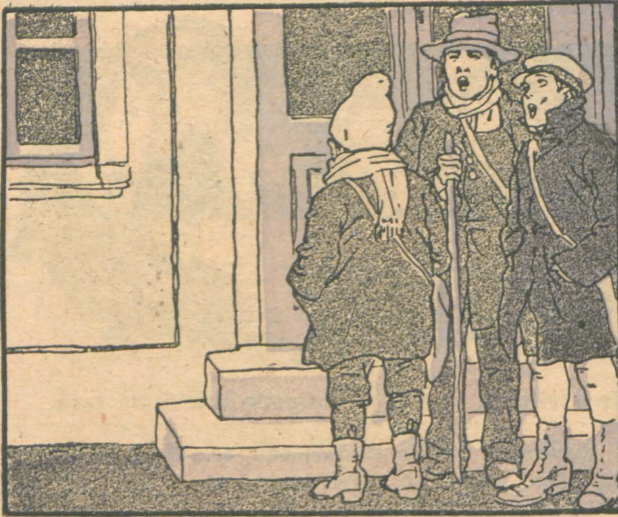
Pentru a avea timpul material de răspândire a numărului acesta în toate unghiurile țării, No. 2 din «Lumea Copiilor» va apare Duminică 29 Ianuarie 1922 și dela această dată va apare în mod regulat în fiecare săptămână și anume Duminică.

No. 1 din «Lumea Copiilor» fiind un număr special costă Lei 3.—, din cauza marilor cheltueli făcute cu acest număr atât de frumos. Numerile viitoare vor costa numai Lei 2.— și vor conține 16 pagini cu un text ales, fiecare articol fiind ilustrat și colorat și cu o copertă colorată la fel ca și numărul acesta.

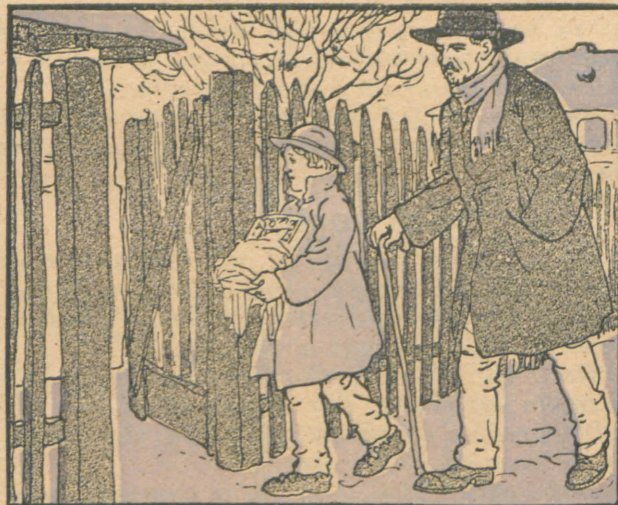
Revista «Lumea Copiilor», va fi într'adevăr bucuria voastră și va fi așteptată de voi cu nerăbdare în fiecare Duminică.

Iubiți și dragi copii, vă zic «La mulți ani», să trăiți sănătoși și voioși, căci voi sunteți România-Mare de mâine!

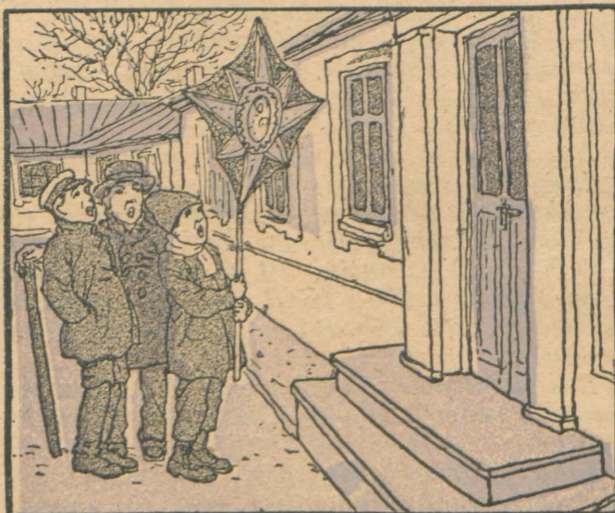
G. FILIP.

Bună dimineța la Moș Ajun...

Țopîlul și dascălul cu icoana.

Copiii cu steaua.

BUNĂ DIMINEAȚA LA MOȘ-AJUN

*** de D. CASELLI.

Românii și-au închipuit totdeauna pe *Crăciun* sub înfățișarea unui om bătrân, cu barba albă ca zăpada, ce acopere câmpiile și coastele dealurilor în ziua sărbătorii. Și dacă moș e *Crăciunul*, moș-trebuie să fie și vestitorul sosirii sale, adică *Ajunul*.

Ulițele răsun de glasul colindătorilor și cete, cete de copii se duc din casă în casă și cântă :

Bună dimineța
La Moș-ajun

Ne dați
Ori nu ne dați ?

Bunii mahalagii primesc cu mare bucurie pe copilași și-i întreb, înainte de a le da covrigi, nuci, mere și bani :

— Câți sunteți ?

Iar copiii, șireți, răspund :

Suntem trei
Mititei
Ca bobul de mei !

De multe ori se întâmplă ca cei din casă să nu-i audă. Atunci copilașii, după ce urează bună dimineța la moș-ajun, încep să mai cânte :

— Am venit și noi odată
La un an cu sănătate
Și la anul să venim

Sănătoși să vă găsim.
Ne dați, ne dați !
Ori nu ne dați ?

Și dacă nici atunci nu primesc răspuns încep să strige :

Dați-ne un covrig
Că murim de frig,
Dați-ne o nucă

Că ne dăm peste ulucă !
Ne dați, ne dați !
Ori nu ne dați ?

A doua zi umblă cei cu icoana. Copilul poartă în brațe icoana acoperită cu o mahramă, iar în urma lui merge dascălul. Intră din casă în casă.

În ziua Crăciunului, după slujba bisericească, copiii es la ghiată ori la săniuțe, tinerii pleacă la petrecere, iar bătrânii stau de vorbă pe la casa cutărui prieten vechiu. Pe la unele case se aud lăutari. Ziua trece repede și sosește seara. Atunci copiii se duc cu *Steaua*. Ulițele orașului răsun de glasul târăgănat al băiatului care vestește trecerea ei :

Steaua spre răsărit strălucește
Steaua împăratului se ivește
Steaua cu raze mari luminează
Sfânta naștere adeverează.
Că s'a născut azi cel prea veșnic
Mesia Christ, cel prea puternic.

Și copiii cu Steaua trec pe la fereaștră,
unde strălucește lumina și strigă:

— Cine pofteste
Steaua luminoasă
Și frumoasă.

Steaua este poftită în casă și atunci copiii încep să cânte deosebite cântece de stea, și, la sfârșit, urează celor din casă:

Să fie de bine la mic și la mare
La toți câți se află într'asta adunare.

În aceiași vreme cu *Steaua* umblă *Vicleimul* și *Irozii*.

* * *

În ajunul *Anului Nou* ulițele orașului răsun de glasul colindătorilor:

Aho! aho plugul badei cu 12 boi
Boi bourei
În frunte țintați
În coarne 'nfierați,
Pe pânteci bălani,
Pe spate plāvani,
Fiecare de câte cinci ani,
Mânați măi, hăi, hăi!

Și colindătorii, copiii și flăcăii își isprăvesc urarea cu aceste cuvinte:

Noi din suflet vă dorim
Acum și până murim
Câți cărbuni în cel cuptor
Atâți mândri gonitori.
Câte pae sus pe casă,
Atâția galbeni pe masă.
Câte fire în manta
Atâtea vaci a făta.

Seara pocnesc băeții cu biciuri și clopoței: trosnesc din biciuri și sun mereu din clopoței.

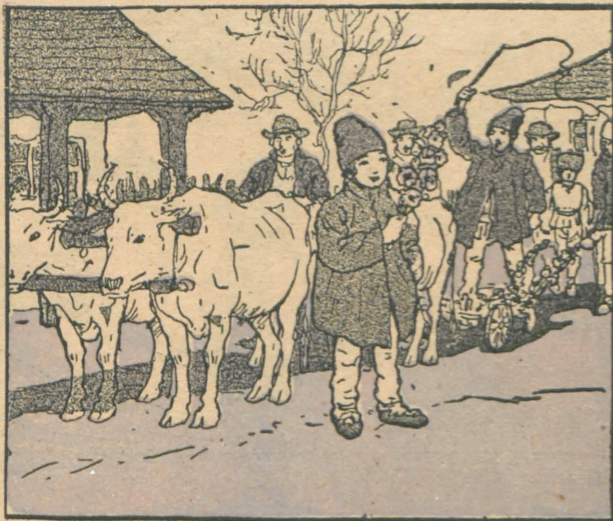
Țiganii colindă și ei cu o tavă pe care au un cap adevărat de porc. De departe se aude glasul lor și băzăitul buhaiului. Este *Vasilca*.

În dimineața *Anului Nou* copiii umblă cu sorcova și urează un an nou cu fericire.

Să înfloriți
Să trăiți
Ca un măr

Ca un păr
Ca un fir
Detrandafir

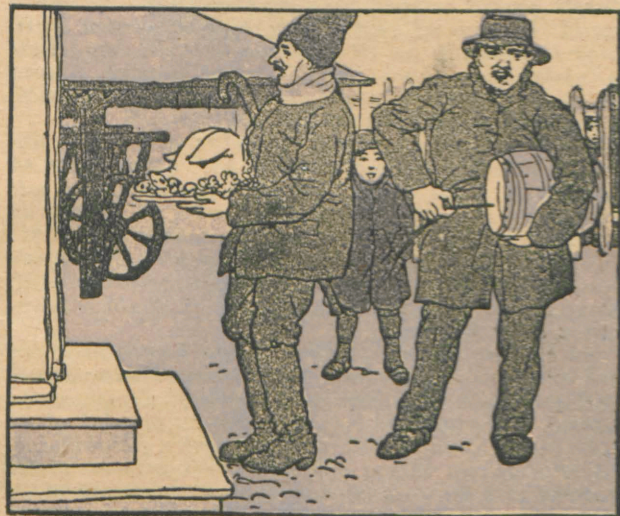
Ziua botezului Mântuitorului — sau cum i se zice *Bobotează* — se serbează cu mare alaiu. După slujba bisericească Mitropolitul binecuvântează apa și aruncă crucea în Dâmbovița. La serbare sunt de față, de obicei și suveranii. După ce se aruncă crucea în apă se trag tunurile. Preoții cari se află la *Bobotează* pleacă cu căldărușele pline de apă sfințită și merg pe la enoriașii lor de le stropesc locuințele și pe ei cu această apă. Iar unii din închinători, cari merg la sfințirea apei iau din această apă în sticlute și o duc acasă atârnând-o sub icoane.

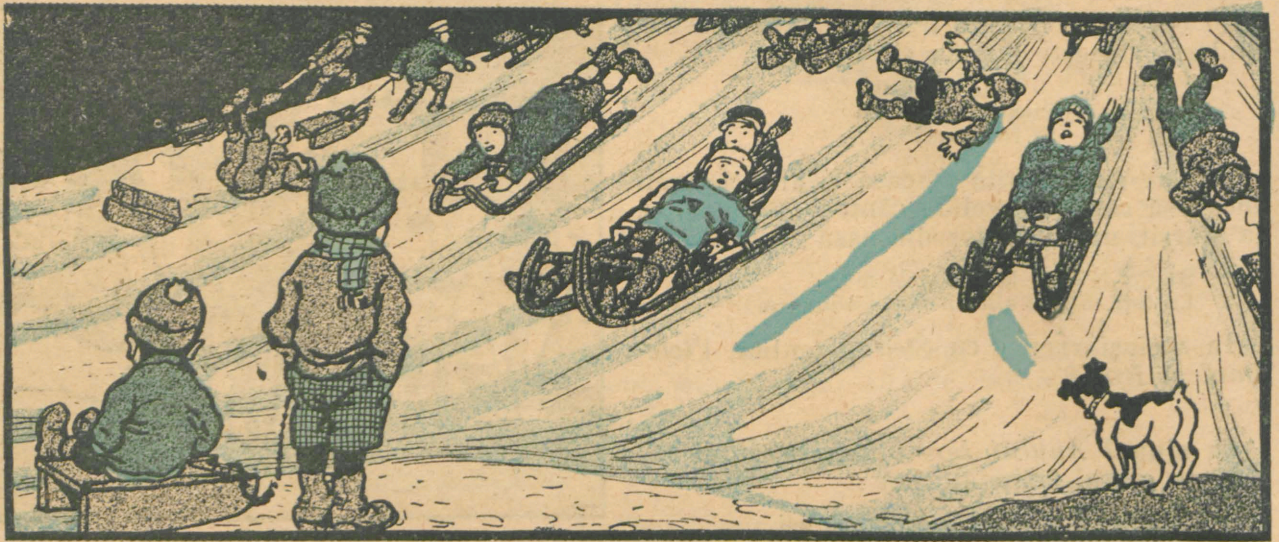
Plugulețul.

Copiii cu biciuri și clopoței.

Vasilca.

SCRISORI CATRE ȘCOLARI

— DE CRĂCIUN —

Ziua cea mare a Nașterii Domnului stă înaintea noastră, cu luminile, cu cântecile și cu bucuria ei! Dumnezeu ne-a învrednicit, iubiiții mei copii, să ajungem încă odată sărbătorile Crăciunului. Munca voastră de școlari se oprește. Școala își închide porțile până după Botezul Domnului și profesorii voștri se odihnesc și ei. Iată, vă găsiți acum acasă și stați și plănuiți cum să petreceți mai bine vacanța voastră.

Iubiți școlari, sfatul care vă trebuie și programul cel mai bun pentru zilele voastre libere: citiți-le în serisoarea aceasta. Nu numai zilele de școală și de muncă au nevoie de îndrumare și de program ci și zilele de vacanță. Fericiți sunt acei copii cari au avut parte de povățuitori pricepuți și au învățat dela ei cum să-și petreacă sărbătorile și vacanțele!

Când ești în școală, șirul lecțiilor este scris în programul din perete. Nu este lucru greu să te ții de program și să muncești precum este scris. Dar ce vom face, când ajungem în zilele libere? După ce program, ne vom conduce? Să nu credeți voi că în vremea când n'aveți școală puteți să nu vă mai țineți de nici o regulă. Un om cu rost pentru sine și pentru alții, chiar timpul său cel liber, îl socotește și-l împărțește cu înțelepciune. Copiii mei, în viața noastră, timpul nostru nu poate să fie niciodată liber de orânduială, de gânduri bune și de fapte bune.

Deci în vacanțele voastre se cuvine să aveți o rânduială, gânduri bune și fapte bune! Cum putem să împodobim viața noastră cu aceste podoabe? Nu este prea greu. În orice vreme și în orice zi, trebuie să facem din gândurile și din ostenele noastre trei părți: o parte pentru Dumnezeu, o parte pentru aproapele și o parte pentru noi. Acesta este începutul orânduiei. De aici isvorăște toată bunătatea și toată înțelepciunea celor înțelepți.

Ori cari ar fi împrejurările în cari ne aflăm, ori care ar fi munca pe care o îndeplinim, și chiar atunci când stăm și ne recreem de silințele și de osteneala noastră, noi putem să ne împărțim cu gândul și cu fapta, între Dumnezeu, între fratele nostru și noi înșine.

Acesta este, în câteva cuvinte tot programul vieții omenești și e bun de urmat totdeauna, acasă și la școală, când sântem copii și când sântem oameni mari, când suntem la lucru și când sântem în repaos.

Am ajuns, cu ajutorul Domnului, sărbătorile de iarnă. Care este felul cel mai înțelept și cel mai folositor în care voi puteți să petreceți aceste sărbători? Felul arătat mai sus! Faceți din sărbătorile voastre trei părți: una pentru Dumnezeu, una pentru părinți, amici și semenii voștri și alta pentru voi.

Care este partea cuvenită lui Dumnezeu? În zilele cele mari în cari Sfânta Biserică ne cheamă să luăm parte la sfintele servicii, duceți-vă și voi, iubiiți școlari. Duceți-vă cu inima curată, cu modestie și cu încrederea că Dumnezeu iubește pe cei curați și modeste. În Biserică stați mai la o parte și ascultați cu pătrundere tot ce se citește și se cântă. Nu vă risipiți gândurile la altceva, fiindcă atunci prețul faptei voastre că ați venit la biserică se pierde. Dacă vedeți că alții șoptesc, vorbesc sau râd în biserică, voi nu vă luați după ei. După ce ieșiți din Biserică, dovediți celorlalți oameni, dar mai cu seamă dovediți-vă vouă înșiși-vă că seriozitatea și sfințenia sfântului locaș au înrădit cu adevărat cugetul vostru. Numai niște copii desmetici pot să alerge, să răză și să se bată cu zăpadă, câte-va minute după ce au ieșit din biserică.

Acasă, dragii mei, dacă mai este timp, luați o carte de rugăciuni sau luați S-ta Scriptură, dintre cărțile părinților, și citiți o pagină sau două. Aceasta să fie adaosul sufletului vostru la ce ați auzit în biserică. În alte țări creștine, copiii când se înapoiază, dela biserică, duminica și sărbătorile, se adună împrejurul părinților și tatăl sau mama citește și explică o pildă din S-ta Evanghelie sau un cavânt auzit mai înainte la biserică. Noi avem azi, în limba română, o carte mult folositoare care se numește Mica Biblie cu chipuri și este alcătuită pentru trebuința școlărilor și a copiilor. O găsiți la orice librărie. Luând-o și citind-o, când veniți acasă dela biserică, veți agonisi mare mulțumire și deosebită învățătură pentru sufletele voastre.

Care este partea cuvenită semenilor voștri? Semenii voștri sunt părinții, conșcolarii și toți ceilalți oameni cu cari vă întâlniți, în toate zilele, dar mai cu seamă sânt oamenii săraci, singuri și bolnavi. Iubiți școlari, în aceste zile de vacanță, trebuie să dați tuturor acestora partea lor din inima și din puterea voastră. Dacă tata sau mama sunt bătrâni,

sau sunt bolnavi, sau sunt fără ajutor, voi să fiți copii buni și să nu gândiți că venind acasă, de vacanță, tata și mama trebuie să stea și să vă servească. Ajutați pe tatăl cel bătrân. Puneți voi mâna la treabă, în locul mamei care s'a bolnăvit. Intrați voi în prăvălie sau în birou, în locul omului plătit, care lipsește sau e trimis după alte treburi. Să nu faceți ca acei copii, urâți de Dumnezeu, cari socotesc că, în vacanță, trebuie să se scoale din pat tocmai la amiază și așteaptă pe biata mamă, să le aducă, la căpătâi, cafeaua cu lapte. Feriți-vă să nu cădeți în asemănare cu unii ca aceștia.

Cu prietenii, cu conșcolarii, cu streinii, săraci și nevoiași, purtați-vă, mai ales acum în sărbători, cel puțin, cu aceiași dragoste și cu aceiași compătimire ca și în celelalte zile. Știți voi pentru ce Domnul și Mântuitorul nostru Isus Christos, a coborât pe pământ și s'a născut prunc, în Betleem? Ca să ne scoată din păcatul răutății, al întinericimii sufletești și al dușmăniei dintre noi. Mântuitorul ne învață să fim mai buni la inimă, mai blânzi, mai milostivi cu frații noștri cei săraci, cei bolnavi, cei părăsiți pe lumea aceasta. Deci, acum, în vacanța de Crăciun, mai cu osebire ca altă dată, să țineți minte cine este bolnav, sărac și necăjit, pe lângă casa voastră, și împărțind cu el de Crăciun și de Anul Nou, darurile și banii voștri, să bucurați pe Domnul cel din Ceruri, care a zis: «Flămând am fost și mi-ați dat de mâncare — gol am fost și mi-ați dat de îmbrăcat — bolnav am fost și m'ați cercetat».

Care este partea care se cuvine vouă, după ce a-ți îndeplinit datoriile voastre față cu Dumnezeu și față cu aproapele?

E destul de mare și fiecare dintre voi, dacă i-a dat lui Dumnezeu și aproapei ceiace se cuvine, va ști care este partea aceasta. Jucați-vă, colindați și cântați pe la prietenii, veseliți-vă cu cei de potrivea voastră! Dar în toate petrecerile și jocurile voastre, păstrați o măsură cuviincioasă și păstrați sufletul vostru într'o curățenie și nevinovăție. Nu vă întovărășiți cu copii rău crescuți, iubitori de vorbe proaste și de jocuri desmățate!

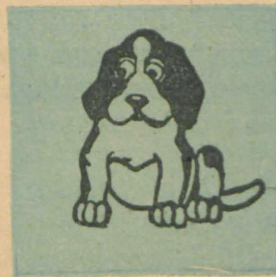
E mai bine să stați acasă și să ajutați la treburile casei, sau să citiți o carte de povești, decât să vă prindeți tovarăși de colind cu copii nenorociți, dela cari nu auziți decât necuviințe și injurături.

Dumnezeu de sus din cer privește mai cu drag pe copii, decât pe oamenii bătrâni. Așa ne-a învățat

Mântuitorul. Dacă este așa, cugetați voi singuri care va fi întristarea Tatălui cerese, atunci când din gura voastră se va înălța spre ceruri, în noaptea de Ajun, în loc de binecuvântări, cuvinte de rușine—in loc de cântări creștine, injurături—in loc de porumbițe: șerpi și broaște!

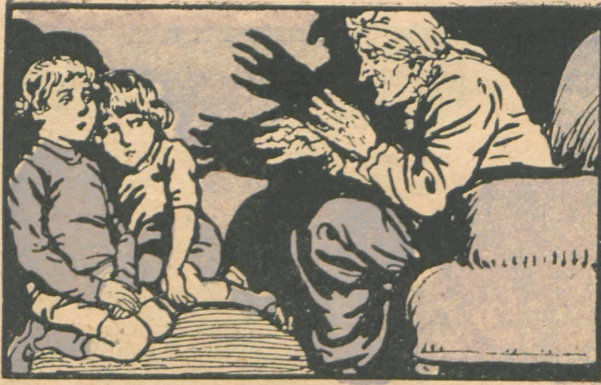
Nu uitați niciodată, iubiți copii, că pentru înțepciunea și cuvînța cu cari am știut să petrecem, într'un an, Nașterea Domnului, Dumnezeu ne va dărui nouă și părinților noștri sănătate, putere și binecuvântare, ca să trăim până la nașterea Domnului din anul ce va să vie!

G. GALACTION

RUDELE BĂTRANE

Când vedeți înainte-vă capetele cu păr alb ale rudelor mai bătrâne, gândiți-vă că poate în curând se vor odihni în mormânt. Cinstiți-i și căutați să-i mângâiați, cât aveți fericirea să fie printre voi. Căci multe chinuri are bătrânețea și destul îi pornește vârsta lor înaintată spre întristare, nu-i mai întristați și voi. Chipul de a-fi cu ei, purtarea voastră să fie totdeauna așa de cuviincioasă în cât numai când vă vede să se bucure. Fiecare zâmbet ce veți face să treacă pe buzele lor, fiecare mulțumire ce le veți pricinui vor fi pentru ei plăceri dătătoare de viață. (Silvio Pellico).

MUMA PĂDURII

— BASM —

de N. ȚINC.

Pe-un scaun, lângă sobă
Clătinând mereu din cap,
Bunicuța fără preget,
Impletește la ciorap.
Imprejur, cu 'nsuflețire
Se alungă doi copii,
Pân-ce rupți de oboseală,
Se opresc din nebunii.

Vin atunci lângă bătrâna,
Amețiți drăguții pui
Și îi strigă: Mamă mare,
O poveste să ne spui.

— O poveste? Dar pe toate
Vi le-am spus câte-am știut,
Poate doar Cocoșul Roșu
Să vi-l spui dela 'nceput,

Zice ea. — O, nu acela,
Ii răspunde mănios
Băețelul. Dă-l încolo
Că e foarte urăcios!

— Spune, spune mamă mare
Un alt basm, știi tu când vrei!
Stăruiește și fetița
Cătând dulce 'n ochii ei.

— Bine, dar, Muma Pădurii
Să v'o spui, dacă n'o știți,
Le răspunde bătrânica;
Ascultați dar liniștiți.
Și tușește, ca să-și dreagă
Glasu-apoi încetinel
Povestirea așteptată
Ș'o începe 'ntr'acest fel:

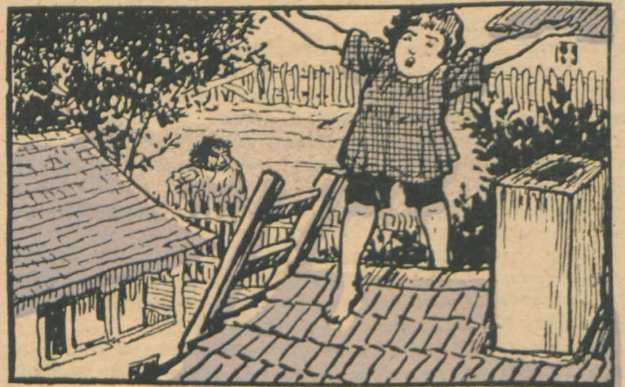
«Cică fost de mult, o dată,
Căci în alt chip de n'ar fi
Toate cele întâmplate
N'am avea ce povesti.
«Un unchiaș a fost ș'o babă,
Prea de treabă, dar sărmani;
Se luptau cu sărăcia
De un cărd amar de ani.

«Ei, văzând că le sânt toate
Numai pacoste și foc,
O porniră 'n largul lumii
Ca să dea peste noroc.
«P'un copil al lor acasă
Mi-l lăsară cuc, zicând
Să-i aștepte pân' ș'o 'ntoarce
Mai târziu ori mai curând:

«Drum bun! zice copilașul,
Le răspunse num' atât
Și-și văzu de joc. Dar noaptea
Murea bietul de urât.

«Neputând să doarmă singur
In al casii greu pustiu,
Dete-ocol în dreapta 'n stânga
Să găsească suflet viu.

«Și, văzând că nu e nimeni,
Se urcă sus pe bordei
Și în patru părți să strige
Incepu așa: Hei, hei,
«Hu, n'aude, cine vine,
Uite-acu numaidecât,
Să se culce azi cu mine,
Căci sânt mic și mi-e urât!

«După ce strigă d'a rândul
 Mai de multe ori, mereu,
 In sfârșit un glas puternic
 Și adânc răspunse: Eu!»
 Copilașii nu mai suflă
 La bunica lor privind,
 Care vorba își urmează
 Înainte povestind :

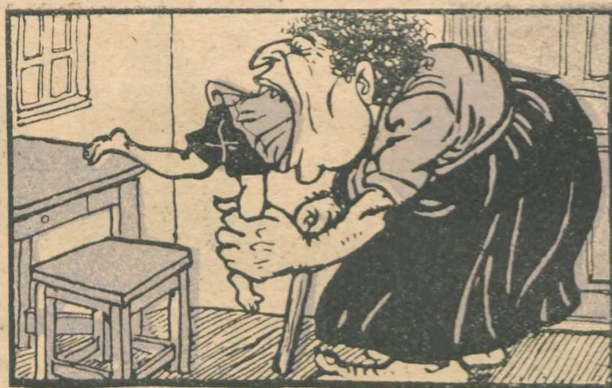
«Intră'n casă o femeie
 Și îi zice scurt, răstit :
 Am venit să dorm cu tine
 Precum singur m'ai poftit !
 «De femeie, e femeie,
 Dar e trupul ei făcut
 Intr'un chip precum copilul
 Pân'acum n'a mai văzut.

«E o namilă cât casa,
 Cu nas mare, răsucit,
 Cu obrații cât dovlecii
 Și cu glasul răgușit.
 — «Vai, ce păr ai, cât o clae !
 Zise dânsul minunat.
 — Cât o clae, că sânt veacuri
 De când nu l'am pieptănat.

— «Și ce ochi ! — Sânt mari, căci
 Eu cu dânsii am văzut. [multe
 — Ce picioare ! — Lungi, căci dru-
 Nesfârșite am bătut ! [muri
 — «Și ce gură, ce dinți, Doamne !
 — Mari, da macari, c'am înghițit
 Mulți. Ș'acuma și pe tine
 Să t'embuc iat' am venit.

«— Hap ! răcnește la el iasma
 Și, d'odată, îl sorbi
 Cum ai soarbe-o picătură,
 Și, d'odată-l înghiți...»
 — Mamă mare 'i tae vorba
 Băețelul îngrozit,
 Iar fetița plânge. — «Iacă,
 Stați că nu am isprăvit,

«Le răspunde 'n grab bunica
 Și îi mângâie duios :
 — Ce fetiță sperioasă,
 Dar și ce băiat tricos !
 «Iac' atunci copilul babii —
 Povestirea își urmă, —

Iși făcu în grabă cruce
 Și d'odată se 'ntâmplă,

«Se 'ntâmplă minunea care
 Dumnezeu o face-ori când
 Ți 'ndreptezi, plin de credință,
 Către dânsul al tău gând.
 «Ce să vezi ? Mama Pădurii,
 Indrăcită ea erea —
 Incepu greu să tușească,
 Căci în piept o sgâriea.

«Și, tușind, svârli afară
 Pe copil nevătămat,
 Iară ea, pocnind d'odată
 Ca o pușcă, a crăpat.
 «In ăst chip Muma Pădurii,
 Iasma rea s'a prăpădit,
 Și d'atuncea pot copiii
 Saibă somnul liniștit.

«Măine, seară, înainte
 Am să spui ce s'a 'ntâmplat
 După ce s'a 'ntors unchiașul,
 Acum, haideți la culcat!»
 Copilașii se desbracă,
 Iși fac cruce gânditori
 Și adorm cu mulțumire,
 Dar pătrunși și de fiori.

Cu părul nins de vreme, cu pasul tremurat,
S'abate mama Floare la dascălul din sat.
De cale obosită, se razimă'n toiag.

Domol blajinul dascăl o'ntâmpină din prag :
— «Cu bine, măicuțiță, dar spune ce te face
«Să-ți părăsești chilia și să te-abați în coace?»

— «Mă rog, jupâne dascal, să nu mai ocolese,
«Vreau cât mai de îngrabă să'nvăț și să citească!»

Surâde bunul dascăl și blând îi zice : «Cum ?
Să'nveți, măicuță carte ? E prea târziu acum !»
— «Dar vreau să'nvăț !»

— «Degeaba, bătrâno, înțelege
«Că toate au pe lume un rost și o lege :
«In scorbura nu prinde pârdaľnicul altoi...
«De câți ani ești acum ?»—«De șaptezeci și doi !»
— «Trăiești o viață'ntrăgă și carte n'ai știut,
«Și vrei să'nveți acum, dar ce ți-a abătut?»

Și până în argintul din părucărunțit.
Cutremur de durere bătrâna a simțit.

— «De ce să'nvăț ? Aceasta e socoteala mea,
«De nu-mi ajuți, atunci pe popa l-o'i ruga!»

— «Să nu-ți ajut ? Se poate aceasta, maică dragă ?
«Dar uite cum e lumea că nu vrea să'nțeleagă
«Că scrisul și cititul nu merg așa ușor
«Cum cred nesocotiții în judecata lor.
«Dar noi o să începem chiar astăzi, mamă Floare !»

Și începu bătrâna încet, stăruitoare,
Și nopți întregi pe carte trudiții ochi rămân
Și tremură argintul pe capul ei bătrân
Cu degetul pe șiruri din zori și până'n sară
Din seară noaptea'ntrăgă și'n zori de ziuă iară
Ia buche după buche, privește, se frământă
Ca o lumină vie în mințe și-o implântă.

Când a'nfeles că slova s'o deslușască poate,
Că buchile de-a rostul acum le știe toate,

Își îndreptă privirea spre cer cu duioșie :
— «Acuma știu. Părinte din ceruri, slavă ție !»

Acolo, în poiana din dreapta dela Jiu
Apune sfântul soare o clipă mai târziu,
Și freamătă stejarii și brazii depe coaste
O doină care-au prins-o dela voinici de oaste
Și vine vântul sării și'nduioșat sărută
O floare de pădure pe-un dălm înalt crescută.
Acolo, la o fugă de cal de lângă sat
O cruce mare, albă, acum au ridicat.
Treizeci de vieți în floare subt cruce-s îngropate,
Treizeci de nume'n aur pe cruce sunt săpate,
Ca să păstreze—acolo strălucitori pe veci
Treizeci de sfinți arhangheli ocrotitori, treizeci
Căzuți cu arma'n mână în vifor de război.
Luptând să cucerească lumina pentru noi.

Acolo mama Floare se duce zi de zi
Și buchile de aur începe-a sloveni
Și ochii i se umplu de lacrimi de foc,
Cum stă așa cu ochii mereu pe-acelaș loc.
Citește și oftează, cu glas duios de mamă
Citește și pe nume pe cel mai drag îl chiamă
Și iarăși slovenește, căci dorul mamei mare-i...
Acolo sus pe cruce e scris I-on al Floa-rei !...

I. U. SORICU

PERRAULT

FRUMOASA DIN PĂDURE ADORMITĂ

traducere inedită de D. ANGHEL și ST. O. IOSIF

fost odată un împărat și o împărăteasă care erau așa de supărați, că n'aveau copii, dar așa de supărați cum nu se mai află. Și au umblat ei pe la toate scâldătoarele făcătoare de minuni; moliște, hagialăcuri, acatiste, de

toate au încercat, și de geaba le-a fost. Până'n sfârșit împărăteasa purcese grea și născu o fată. Au făcut un botez mare: și au chemat ca să fie nașe fetei toate zânele câte s'au aflat în împărăția ceea (șapte la număr), așa că fiecare din ele făcându-i un dar, cum eră obiceiul zânelor pe vremea de-atunci, crăiasa să fie înzestrată cu toate podoabele de pe lume.

După slujba botezului, toți oaspeții se întoarseră la palatul împăratului unde se pregătise un mare ospăț în cinstea zânelor. De fiecare zână s'a pus câte un tacâm minunat cu o cutioară de aur curat în care se cuprindea o lingură, o furculiță și un cuțit tot de aur, împodobite cu diamante și cu rubine. Dar în vreme ce fiecare se așeză la masă, intră și o zână bătrână, pe care uitaseră cu toții s'o poftească la botez, căci de mai bine de cincizeci de ani nu mai coborâse din turn și lumea o crezuse moartă sau fermecată. Împăratul porunci să-i pună un tacâm, dar nu se mai găsi ca pentru celelalte, pentru că nu dăduse să-i facă decât șapte pentru cele șapte zâne. Bătrâna se socoti disprețuită și mormăi câteva amenințări printre dinți. Una dintre zânele cele tinere care stă lângă dânsa, o auzi și gân-

dindu-se că ar putea să-i facă cine știe ce dar urât micii crăese, se ascunse, îndată ce se ridicară dela masă, după o perdea, astfel ca să poată vorbi cea din urmă și să poată drege, pe cât îi va sta în putere, răul pe care bătrâna i l'ar fi făcut.

În vremea asta zânele începură să dăruiască fiecare pe crăiasă. Cea mai tânără din ele, îi dete darul de a fi cea mai frumoasă ființă de pe lume. Cea de-a doua, să fie cuminte ca un înger. A treia, să aibă o gingășie neasemănată în tot ce-o face. A patra, să n'o întrecă nimeni la joc. A cincea, să cânte ca o privighetoare, și cea de-a șasea, să fie îndemânatecă la toate. Venind și rândul zânei celei bătrâne, ea zise, clătînând din cap, mai mult de ciudă, de cât de slăbiciunea bătrâneței, că fata împăratului se va înțepa la mână cu un fus și va muri.

Acest dar cumplit îngrozi pe toată lumea, și toți lăcrămară. În clipa asta zâna cea tânără ieși de după perdeaua de unde sta ascunsă, și rosti cu glas tare cuvintele acestea: «Să n'aveți grijă, împărate și tu, împărăteasă. Fata voastră n'are să moară; e drept că nu am destulă putere să desleg pe de-ăntregul ceiace a legat cea mai bătrână ca mine. Crăiasa se va înțepa la mână cu un fus, dar în loc ca să moară, va cădea numai într'un somn adânc ce va ținea o sută de ani, după care feciorul unui împărat va veni s'o trezească».

Împăratul, pentru a căuta să ocolească nenorocirea prevestită de zâna cea bătrână, dădu o poruncă prin care oprea pe oricine să mai toarcă cu fusul, nici de a mai ținea fuse în casă, sub pedeapsă de moarte.

La vreo cincisprezece sau șaisprezece ani dela această întâmplare, împăratul și împărăteasa fiind duși la unul din palatele lor la țară, s'a făcut că tânăra crăiasă alergând într'o zi prin palat și urcând din cămară în cămară, ajunsese până'n înaltul unui turn, într'o chilioară unde o babă bătrână sta singură și torcea un fuior. Bătrâna asta n'auzise, pe semne, de porunca împăratului. — «Ce faci acolo, mătușe?» a întrebat crăiasa. — «Torc, fata mea» i-a răspuns bătrâna care n'o cunoștea cine-i. — «Vai, ce frumos!» zise iar crăiasa. «Dar cum faci ca să torci? Ia dă-mi să văd, n'ași putea să fac și eu ca tine?» Dar nu apucă bine să ia fusul în mână, și, cum era foarte vioaie și cam nebunatică

sau poate că voia zânelor era să fie așa, ea se împunse la un deget și căzu fără simțiri.

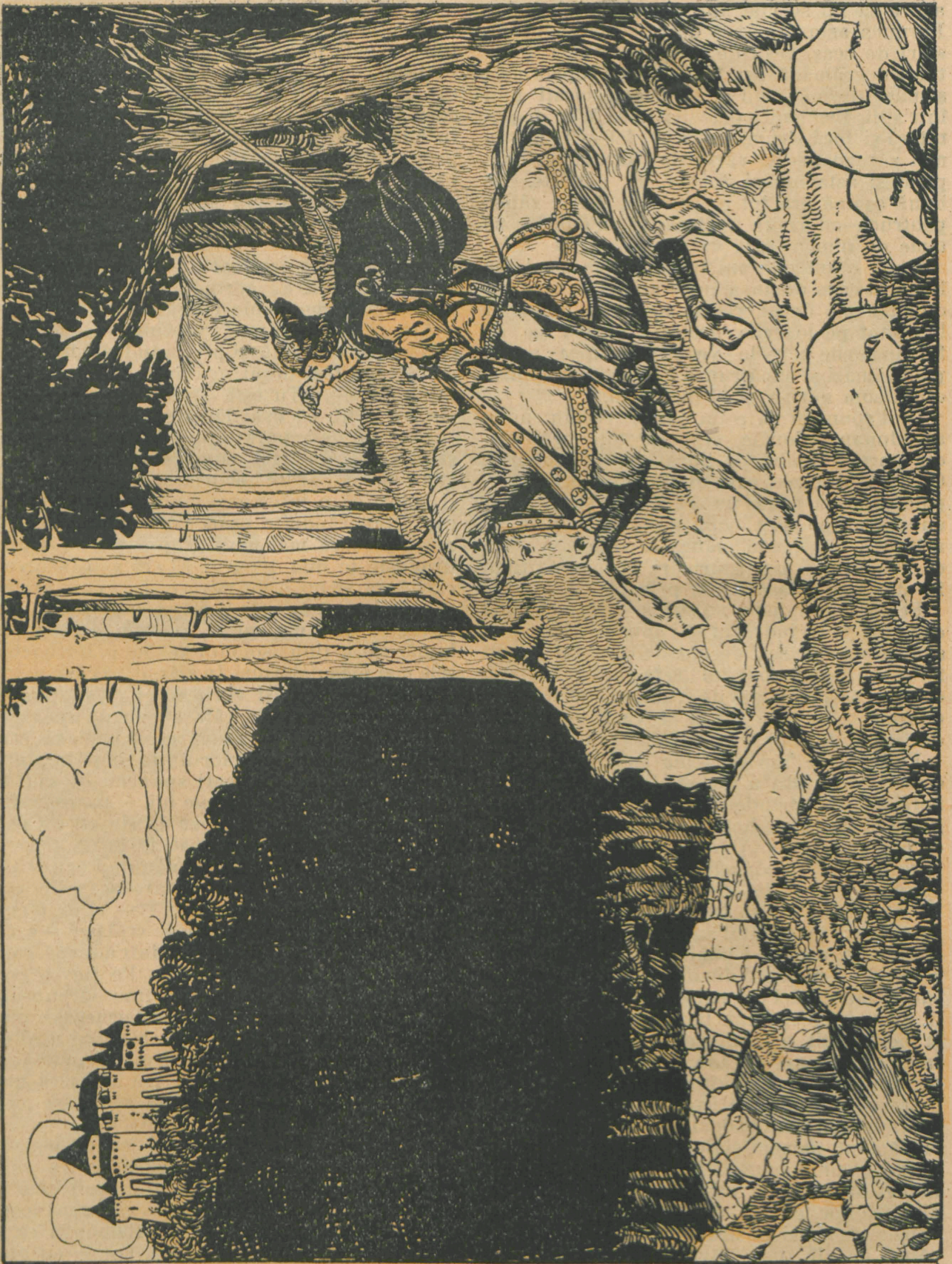
Biata babă speriată, strigă după ajutor. Au alergat cu toții, i-au stropit obrajii cu apă, au desfăcut-o la pieptăraș, i-au bătut în palme, au frecat-o pe tâmpile cu mirodenii, dar degeaba au fost toate.

Atunci împăratul, care se'ntorsese acasă și care urcă numai decât auzind zgomotul, își aduse aminte de proorocirea zânelor și gândindu-se cu multă înțelepciune că aceasta trebuia să se întâmple, de oarece așa spusese zânele, porunci să așeze pe crăiasă în cel mai frumos iatac din palat, într'un crivat cu o horbotă de aur și de argint. Ai fi zis un inger, așa era de frumoasă; căci leșinul în care căzuse, nu-i furase farmecele tinereței: obrajii ei erau ca bujorii și buzele ca mărgeanul. Numai ochii îi erau închiși, dar puteai s'o auzi răsufând încetșor, încât se vedea că nu e moartă.

Porunci apoi s'o lase ca să doarmă în pace, până i se va împlini ceasul. Zâna cea bună, care o scăpase dela moarte, osândind-o ca să doarmă o sută de ani, se găsea într'o altă împărăție îndepărtată, când a venit năpasta pe capul crăieșei, dar fu înștiințată numai decât de un pitic ce avea cizme fermecate, niște cizme cu care puteai să faci șapte poște dintr'o călcătură. Zâna se porni îndată la drum și, după un ceas, se ivi într'un car de foc, tras de șapte balauri, și coborî în curtea palatului. Împăratul îi dete mâna ca să coboare din caretă. Ea găsi bune toate câte le-a făcut împăratul, dar cum era foarte prevăzătoare din fire, se gândi că atunci când se va trezi crăiasa, se va simți prea singură și neajutorată în palatul acesta străvechiu. Ce era de făcut? Ce să născocească? Dar nu stete mult la gânduri, și găsi numai decât.

Atinse cu varga ei fermecată toate câte erau în palat, în afară de împăratul și împărăteasa: doici, domnițe, slujnice, curteni, ofițeri, stolnice, lucrători, sufragii, copiii de casă, străjeri, paji, aprozi. Atinse de asemeni pe toți acei cari se aflau în grajduri cu vizitii lor, dulăii mari din ogradă și cățelușă cea mică a crăieșei, care stă culcată lângă dânsa, pe pat. Cum i-au atins, admiră cu toții, ca să nu se mai deștepte de cât odată cu stăpâna lor, astfel ca să fie gata s'o slujească la nevoie. Până și frigările ce se 'nvârteau pe foc, încercate cu potârnicși și fasani, au adormit și focul deasemenea. Toate astea se făcură cât ai clipi, zâniele fiind harnice la treabă.

Atunci împăratul și împărăteasa, după ce își sărutară scumpa lor odraslă fără ca s'o deștepte, eșiră din palat și au dat porunci

aspre să nu se mai apropie nimeni de palat. Porunca asta era însă de prisos, căci într'un sfert de ceas, erau de jur împrejurul palatului o grămadă așa de mare de copaci mari și mici, de măracini și spini amestecați unii într'alții, încât nici om nici fiară n'ar fi putut să-și facă drum, în așa fel, că nu se mai zăreau decât vârfulurile turnurilor dela palat și asta numai foarte de departe. De bună seamă era tot o ispravă de a zânei, pentruca adormita crăiasă să n'aibă a se teme de nimeni câtă vreme va dormi.

După o sută de ani în capăt, feciorul de împărat care domnea pe — atunci și care era de alt neam decât crăiasa adormită, umblând la vânat pe locurile acelea, întrebă ce să fie turnurile care le vedea d'asupra acelei păduri mari și nepătrunse. Fiecare îi răspunse după cum auzise, și el dela alții.

Unii spuneau că e un castel vechiu unde se adunau duhurile, alții că toți vrăjitorii din partea locului își țineau acolo soborul. Credința cea mai răspândită însă era că 'n palatul acela trăia un căpcaun și că acolo aducea el pe toți copiii pe care pune a mână ca să-i poată mânca în tihnă și fără ca nimeni să-l poată urmări, el singur fiind în stare să-și facă drum prin pădure.

Feciorul de împărat nu știu ce să creadă, până când un țaran îndrăzni să-i spună: «Măria-ta, sânt peste cincizeci de ani, de când tatăl meu mi-a spus că în palatul ăsta eră o crăiasă, cum nu se mai poate de frumoasă, că aveă să doarmă o sută de ani și că va fi deșteptată de fiul unui împărat, căruia i-a fost ursită.

Feciorul de împărat, cum auzi, se și 'nflăcăcă. Crezù, fără a mai stă la cumpeni, că lui i-eră dat să izbândească și îmboldit, de dragoste și slavă, se hotărî să vadă numai decât ce eră adevărat. Abia înaintă câți-va pași spre pădure, și copacii cei mari, măracinii și spinii se deteră la oparte singuri făcându-i loc să treacă. El se îndrumă spre palatul pe care-l zări în capătul unei mari alei, în care intră; dar ceea-ce-l uimi puțin, a fost când a văzut că niciunul din oamenii lui nu putuse să-l urmeze, căci copacii se apropiaseră iarăși în urma lui. Un voinic tânăr, fecior de împărat și 'ndrăgostit, e totdeauna viteaz! Intră mai întâi într'o mare ogradă, unde tot ce-i văzură ochii, ar fi putut să-l înghețe de spaimă. Eră o tăcere înfricoșată: icoana morții se arătă pretutindeni și nu vedeai decât trupuri întinse la pământ, oameni și dobitoace care dormeau par'că somnul morții. Băgă de seamă totuși numai decât, după nasurile înflorite și roșii ale străjilor, că nu erau decât adormiți și cupele cari mai păstrau pe fund câteva picături de vin încă, dovedeau în de ajuns că

adormiseră asupra băuturii. Trece prin altă ogradă mare, podită cu marmură. Urcă scara, intră în sala paznicilor, care steteau rânduți în front, cu carabinele pe umăr și sforăiau cât puteau. Străbate câteva odăi pline de curteni și jupânițe care dormeau cu toții: unii în picioare, alții stând jos. În sfârșit trece pragul unei odăi, toată numai aur, unde văzù, pe un crivat cu perdelele pologului ridicate din toate părțile, cea mai frumoasă minune care-i fu dat să vadă, o tânără fată ca de vre-o cincisprezece ori șaisprezece ani și a cărei frumusețe orbitoare aveă cevă strălucit și dumnezeesc. Se apropiè tremurând și minunat, și îngepunchie lângă dânsa.

Atunci, cum puterea farmecului se isprăvise, crăiasa se deșteptă și privindu-l cu niște ochi mai dragostoși decât ar fi îngăduit cea dintâi întâlnire: — «Tu ești, fecior de împărat? zise ea. Știu că m'ai lăsat să te-aștept!»

Feciorul de împărat, răpit de aceste cuvinte și mai ales de felul cum le rostise, nu mai știa cum să-i arate bucuria și mulțumirea lui. Îi spuse că o iubea mai mult decât ochii din cap. Rău rânduite erau vorbele lui, dar cu atâta plăcură mai mult. Puține vorbe, multă dragoste te duc departe. El eră mai încurcat, ca dânsa și nu e de mirare. El avuse vreme să gândească la cele ce avea să-i spună, căci povestea deși n'o spune, pe semne zâna cea bună, cât a ținut somnul cel lung, fi trimetea cele mai plăcute visuri. În sfârșit, trecuse patru ceasuri de când își vorbeau și nu'și spusese nici pe jumătate din câte aveau de spus.

— «Oare să fie adevărat, frumoasă crăiasă» — îi spunea feciorul de împărat, privind-o cu niște ochi cari spuneau de mii de ori mai mult decât vorbele lui, — «oare ursita cea bună m'a născut ca să te slujesc? Ochii ăștia frumoși nu s'au deschis decât pentru mine și toți împărații pământului, cu toată puterea lor, n'ar fi fost în stare să facă ce-am făcut eu cu dragostea mea? — «Da, fecior de împărat», îi răspundea crăiasa — «văd bine, numai privindu-te, că într'adevăr suntem făcuți unul pentru altul. Pe tine te vedeam, cu tine vorbeam, pe tine te iubeam cât timp am dormit. Zâna îmi fermecase mintea cu icoana ta. Știam eu bine că acel ce trebuia să rupă vraja, va fi mai frumos decât dragostea și că are să mă iubească mai mult decât pe sine, și cum ai venit, nu mi-a fost greu să te recunosc».

În vremea asta tot palatul se deșteptase odată cu crăiasa. Fiecare se pregătea să-și vadă de treabă și cum nu toți erau amorați, nu mai puteau de foame, că nu mâncase cam de multșor. Stolniceasa, flămândă ca și ceilalți, ne mai putând răbda, spuse cu glas

tare crăesei că masa e gata. Feciorul de împărat ajută crăesei să se ridice. Era gata îmbrăcată și foarte frumos, dar el avu grija să nu-i spună că era îmbrăcată ca pe vremea bunicii și nu mai era la modă. Asta n'o împedica să fie minunat de frumoasă.

Trecură într'un salon cu pereți de oglindă, și ospătară. Vioarele și naiurile cântară arii vechi, dar prea frumoase, cu toate că de o sută de ani încoace nu se mai cântau. Iar, după ospăț, fără a mai perde vremea, vlădica îi cunună în fața altarului, pe urmă se culcă. Dormiră puțin. Crăiasa nici nu prea avea nevoie de somn, și feciorul de împărat o părăsi des-de-dimineța ca să se reîntoarcă acasă,

unde tatăl său împăratul cel bătrân trebuia să fie foarte neliniștit așteptându-l.

El îi spuse că, umblând la vânatoare, se rătăci în pădure și că a găzduit peste noapte în bordeiul unui cărbunar care-l ospătase cu brânză și pâne neagră.

Împăratul cel bătrân, care era lesne crezător, îl crezù pe cuvânt, dar împărăteasa, mama lui, nu se prea lăsa amăgită, și văzând că nu era zi să nu pornească la vânatoare și că avea totdeauna o minciună la îndemână ca să scape, când lipsea de acasă câte două-trei nopți, nu mai stătù la îndoială că n'ar fi o dragoste la mijloc. Il sfătui de mai multe ori, doar l'o face să-și spună taina, că nu tre-

bue să le ducă toate la inimă, dar el nu îndrăzni niciodată să-i spună ce tănuia : căci îi știa de frică, deși o iubea. Bătrâna era din neam de căpcăuni și împăratul o luase de soție numai pentru bogățiile ei. Se șoptea chiar pe la curte că avea toate apucăturile căpcăunilor, și când zărea copii, cu mare anevoie se stăpânea să nu-i gătue ; așa că feciorul ei odată cu capul nu i-ar fi mărturisit ceva. Doi ani încheiați urmă astfel să-și vadă pe ascuns crăiasa, iubind'o pe zi ce merge tot mai tare. Tănuirea aceasta i-o făcea și mai dragă, și toate desfătările căsniciei nu potoliră focul dragostei dintâi.

Dar când bătrânul împărat închise ochii și fiul său se văzu stăpân, dete pe față tuturoră înșurătoarea și merse cu mare alai să-și aducă împărăteasa în palatul lui. Și toți l'au întâmpinat cu mare tãmbălău în orașul unde-și avea scaunul de domnie.

Nu peste mult, împăratul purcese în războiu împotriva împăratului Cantalabut, vecinul său. El lășă trebile domniei în grija mamei sale, dându-i pe seamă pe tânăra

împărăteasă pe care o iubea și mai mult ca totdeauna, de când îl hărăzise cu doi copii frumoși: o fată ce-i zicea Zori-de-ziuă, și-un băiat căruia-i zicea Zi-luminată, de frumoși ce erau amândoi. Împăratul avea să zăbovească cu războiul toată vara, și abia plecat, împărăteasa cea bătrână își trimise nora și copiii la țară într-o casă împrejmuită de păduri, pentru a-și putea îndeplini și mai bine pofta grozavă ce-o rodea. După câteva zile plecă și ea, și într-o seară zise bucătarului ei. — Jupâne Simon vreau să mânânc mâne la dejun, pe mica Zori-de-zi! — Ah, stăpână, oftă bucătarul... — Vreau și pace, zise din nou căpcauna, care nu mai putea (de dorul cărnei) fragede...

Bietul bucătar, văzând că nu-i chip să facă altfel, își luă satârul cel mare și urcă în iatacul micuței Zori-de-zi. Era numai de patru ani și-i ieși 'nainte sărind și râzând să i se s'arunce în brațe. El începu să plângă. Scăpă satârul din mână și, coborând în curte, înjunghiă un miel pe care-l găti cu atâta meșteșug încât cotoaroața de împărăteasă se linse pe degete. Iar el, luând pe mica Zori-de-zi, o dete femeii lui s'o ascundă în odaia lor din fundul curții.

Opt zile după aceea, cotoaroața de împărăteasă chemă iar pe bucătar și-i zise;

— Jupâne Simon, vreau să-mi gătești la masă pe Zi-luminată. El nu zise nimica, hotărât s'o înșele ca și de rândul trecut. Se duse să caute pe Zi-luminată și-l găsi cu o săbioară 'n mână măsurându-se 'n puteri cu un maimuțoi. Cu toate astea abia 'mplinea trei ani. Bucătarul îl luă și-l duse femeii lui ca să-l ascundă, cum ascunsese și pe Zori-de-zi; iar în locul băiatului găti un pui de căprioară pe care împărăteasa îl găsi minunat.

Până acuma a mers cum a mers, dar într-o seară cotoaroața cea bătrână strigă cât fi lua gura; — jupâne Simon! jupâne Simon! El alergă numaidecât. — Măine vreau să mânânc pe noră-mea!

De data asta însă jupânul Simon nu mai avea nici o nădejde s'o mai poată înșela. Tânăra împărăteasă avea douăzeci de ani, fără a mai socoti cei o sută pe care-i dormise. Pelița ei era puțin mai aspră, cu toate că era frumoasă și albă. Și cum să afle el păreche printre dobitoacele curții?

S'a hotărât dar ca să scape teafăr, să taie gâtul împărătesei celei tinere și urcă în iatacul ei, fără a mai sta mult la gânduri. Își făcu singur curaj și intră cu junghiul în odaia tinerei nurori. Nu vroi cu toate acestea s'o ia pe neașteptate, și-i spuse cu multă plecăciune porunca ce o primise dela bătrâna împărăteasă.

«Fă mai degrabă, haide, răspunse ea întinzîndu-și grumazul, supune-te poruncii care ți s'a dat. Așa voi putea să-mi revăd sârmanii copii, pe care i-am iubit atâta». Ea îi socotea morți, de când i-au fost furati fără să i se spună nimic.

«Nu, nu, stăpână, îi răspunse sârmanul jupân Simon, nu se poate să mori. Ai să-ți revezi copiii, dar la mine acasă, unde-i țin ascunși; și voi înșela din nou pe bătrâna împărăteasă, dându-i să mânânce o căprioară în locul Măriei Tale». O duse numaidecât în odaia nevastei lui, unde o lăsă să-și sărute copiii și să plângă cu dânsii laolaltă, iar el găti căprioara pe care bătrâna o mânca tot cu aceeași poftă ca și cum ar fi mâncat pe noră-sa. Era foarte mulțumită de cruzimea

ei, și se pregătea să spună împăratului când s'o întoarce, că niște lupi turbați îi mâncase femeia și cei doi copii.

Intr'o seară pe când da ocoale ca de obicei prin curtea și printre cotețele palatului, doar o adulmea ceva carne fragedă, auzi într'o tindă pe Zi-luminată care plângea pentru că maică-sa împărăteasa voia să-l bată cu varga, că fusese obraznic; ea auzi și pe Zori-de-zi care cerea iertare pentru frățiorul ei. Căp-

cu broaște, șerpi și șopârle ca să fie aruncați în ea împărăteasa cu copiii ei, jupânul Simon cu nevasta și slujnica lui. Dăduse poruncă să-i aducă pe toți cu mâinile legate la spate.

Erau acolo cu toții și călăii se pregăteau să-i arunce în cadă, când tânăra împărăteasă se rugă s'o lase măcar să spue ce are pe inimă, și căpcăuna, cât era ea de rea, se învoi. «Doamne, Doamne!» strigă atunci biata împărăteasă «nu-i păcat să mori așa tânără? E ade-

căuna recunoscuseră glasul împărătesei și al copiilor, și îndârjită că a fost înșelată porunci de cum se făcu ziuă, cu glasul ei care vâra în sperietți pe toată lumea; să se aducă în mijlocul ogrăzii o cadă mare plină, până sus

Impăratul se mâhni oricum, că-i eră mamă, dar se mângâie în curând cu frumoasa lui femeie și copiii lui.

vărat că sânt eam demult pe lumea asta, dar am dormit o sută de ani și aceștia pot fi ei socotiți? Ce-ai să spui tu, ce-ai să faci tu, sârmane împărat, când te vei întoarce acasă, și când sârmanul tău Zi-luminată, care e așa de dragălaș, și sârmana ta Zori-de-ziună ce e așa de frumoasă nu vor mai fi ca să te sărute, și nu voi mai fi nici eu? Dacă plâng sânt lacrimile tale pe care le plâng; tu ne vei răzbuņa, poate, vai, luându-ți zilele. Da, ticăloșilor cari ascultați de-o căpcăună, împăratul are să vă ardă de vii pe toți!» Căpcăuna, auzind aceste cuvinte cutezătoare, orbită de mânie, strigă: «La lucru, călăi, în cadă cu limbuta asta!» Călăii se apropiară de biata împărăteasă și o înhățară de rochie, dar în clipa aceea împăratul, ce nu eră așteptat așa de curând, intră în curte călare. Venise în goana mare și întrebă, uimit, ce nsemna această grozavă priveliște. Nimeni nu cuteză să-i spue, când căpcăuna, turbată la vâzul acestor lucruri, se aruncă ea singură cu capul în jos în cadă și fii înghițită cât ai clipi de către jivinele pe care le pregătise ea pentru alții.

Desenuri: ARY MURNU

Păsărica 'n timpul Iernei

Cântec popular pentru copii

Muzica de

Poezia de I. Creangă
Andantino

D. G. Chiriac

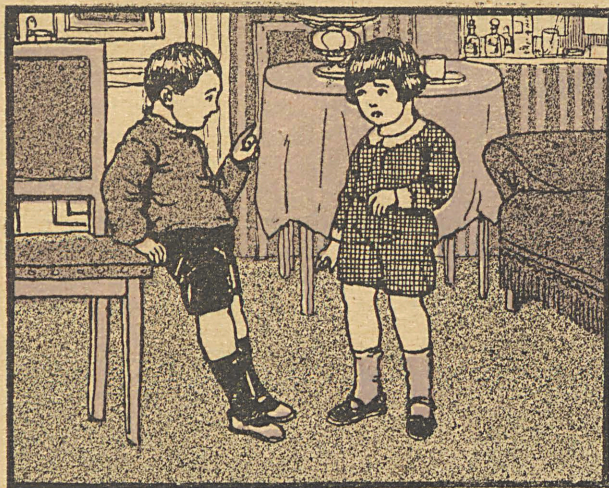
1. Iar-nă nin-ge și in-ghia-tă, Fri-gul
2. Când a-fa-ră vis-co-leș-te, Ea s'as-

cre-ște tot me-reu, Pă-să-ri-ca cea is-lea-tă Nu mai zi-ce cân-tul
scun-de tre-mu-rând, În-tr'un colț, un-de gă-se-ște Nu ca va-ra ci-ri-

său, Pă-să-ri-ca cea is-lea-tă Nu mai zi-ce cân-tul său.
pind, În-tr'un colț, un-de gă-se-ște, Nu ca va-ra ci-ri-pind.

1. Iarna ninge și îngheață,
Frigul crește tot mereu,
Păsărica cea isteasă
Nu mai zice cântul său.
2. Când afară viscolește
Ea s'ascunde tremurând
Intr'un colț, unde găsește,
Nu ca vara ciripind.

3. Și sbârlită și 'ntristată
Și flămândă, vai de ea!
Pe la drum mâncare-și cată
Sărmanica păsărică!
4. Dumnezeu, care a făcut-o
Și pe ea ca și pe noi,
O nutrește, și-o 'ncălzește
Și o scapă de nevoi.

A VENIT...

de ALFRED MOȘOIU.

- Ba e minciună.
 - Ba nu e.
 - Ba da. Că bunicu' nu se mai întoarce.
- Așa mi-a spus mie Nicușor.
- Da' el par'că știe!
 - Știe, că lui i-a spus vizitiu'.

Așa, stau de vorbă doi copii bălai, abea răsăriți, cu ochii limpezi ca diminețile de vară. Unul să tot aibă cinci anișori, celălalt șase.

«Bunicu» a plecat de două săptămâni pe drumul cel lung. Sticlele cu doftorii colorate, deșarte numai pe jumătate, stau și acum pe pervazul ferestrei ca o amintire tristă de care vrei să te lepezi și care totuși ți-e dragă. De când a plecat bunicu' copiii n'au mai intrat în odaia lui. Dar le e dor la amândoi de fața luminată a bătrânului, de părul lui alb și mătăsos, de barba lui rară, de mângâerile lui, de poveștile lui.

Când a ud scârțâind poarta, amândoi aleargă și acum, ca să se ascundă în preajma ei și să-i strige bunicului, deodata:

— Bau!

Chiar acum se deschisese poarta cea grea și vorbele drăcușorilor de copii amuțiseră pe buze. S'au întors din nou pe scara cea mare a casei și

iar au început să se certe:

- Ți-am spus eu Vasilică?
- N'a fost bunicu'! Da' o să vie. Ai să

văzi dacă n'o veni. Și când o veni am să te spun că ai zis că el nu mai vine...

Cellalt s'a întunecat. E gata să plângă. Și-a făcut buza de jos jghiab și a închis ochii pe jumătate...

Glasul mamei, din casă, îi chiamă pe amândoi. În jurul mesei, copiii se privesc din când în când pe furis. Par'că ar întreba și par'că nu. Fiecare face semn celuilalt și din când în când șoptesc:

— Hai tu!

— Hai tu!

— Ce tot șuerăți acolo copii? Ia mâncați mai repede că-i târziu...

Și mama îi ia pe amândoi repede, copiii tac acum și mănâncă. După masă iar începe cearta, în fundul divanului:

— Măi Vasilică nu mai vine bunicu. Unde vrei să mănânce bunicu'?

— La Moș Toader.

— Da' de ce să mănânce la Moș Toader? Când a mai mâncat bunicu' la Moș Toader?

— Tare era bun bunicu!

— Ne aducea bomboane...

— Și ciocolată

— Și alune

— Și migdale

— Și...

Unul din ei a adormit. A adormit așa, deodată, cum adorm copii, de par'că vezi mâna somnului cum le închide ochii și le apleacă fruntea. Cellalt s'a dus după maică-sa.

Ușa sufrageriei s'a deschis încet, încet și bunicu a intrat și acum cași altădată, cu pașii tremurători, cu fața luminată. Buzunarele îi sunt pline de alune și de migdale și de smochine și de bomboane roșii și verzi. Cum se apropie de încet bunicu!... Cum s'a apropiat de divan!... Mâna lui caldă și ușoară se întinde ca o binecuvântare venită de departe...

— Ce mi-ai adus bunicule?

— Caută în buzunare strengarule mic.

Și bunicu' îi ia capul între palmele slabe și tremurătoare și buzele lui se lipesc fierbinți pe ochi, pe fruntea, pe obraji copilului...

— Bune sunt smochinele

— Bune drăcușorule

— Da' mai bune sunt sărutările tale bunicule

— Șiretule...

— Stai lângă mine bunicule și spune-mi o poveste că nu pot să adorm bunicule...

— A fost odată... de demult, de demult... un bunic... Un bunic bătrân, bătrân, bătrân, cu barbă albă, albă, albă...

— Ca a ta bunicule?

— ...Mai albă... «Și bunicu avea doi nepoți...»

- Ca noi bunicule?
- Ca voi... «Și într'o zi bunicu'... s'a dus, s'a dus...
- Ca tine bunicule?
- S'a dus să întrebe pe Moș-Crăciun dacă mai are jucării...
- Și s'a întors ca tine bunicule...
- Ca mine...

— D'apoi aicea îmi dormi drăcușorul? Râde mama din pervazul ușei? Hai la culcare repede că Vasilică doarme, doarme dus, de mult...

— A venit bunicu! A venit bunicu'... Mămicule s'a întors bunicu...

Și cum adoarme acum în pat, lângă Vasilică, fratele mai mare, nu știu de unde, din necunoscut par'că un glas îi șoptește la ureche: Crede, crede... cu credința reîntorci bunicii cari au plecat departe...

NOROCUL LUI IONEL.

Ionel vine la mama sa cu fața plină de fărămituri de prăjituri.

— Murdar mai ești Ionel. Ce ai fi zis de mă vedeai pe mine în așa hal?

— De, mămișico, așa zice că mare noroc ai avut.

CU CARTEA 'N MÂNĂ...

de D. TELEOR.

Cu cartea în mână la fereastră
Șade frumos micul Bibi,
Silabisind cu gura-i mică
Incetșor: b-a ba, b-i bi...

Dulapul plin cu-ale mâncării,
Este deschis o firimiță,
În cameră nu este nimeni
Ăfară de cotoiul Ghiță

Care, pe sobă, la căldură,
Din când în când din ochi clipește
Și-n limba lui sforăitoare
O întâmplare povestește...

Bibi deschide ușor dulapul
Și ațintește ca prin ceață,
Un vas frumos pe care dânsul
Silabisește 'nct: «Dulceață...»

D'ALE COPILOR

Petrică cere dela mamă un ban.

— Pentru ce-ți trebuie? îl întreabă mama.

— Să-l dau unei babe bătrâne! — răspunde Petrică.

Mama-i dă banul și-l laudă, că are milă de bătrâni.

A doua zi Petrică iarăși cere dela mama un ban.

— Și ce să faci?

— Să-l dau babii!

— Care?

— Babei care vinde floricele! — răspunde Petrică.

Ciufu

de N. PORA.

Nu îl cunoașteți pe Ciufu.

Sau, poate că unii dintre voi veți fi auzit de posnele lui vestite în cinci mahalale.

P'aproape de gura Oborului. P'acolo durează căsuța albă, cu prispa lipită proaspăt, cu păreții văruiți și chenăruți cu albastru pe jos și în jurul ferestrelor — căminul unde a văzut lumina Ciufu.

Iar bătătura mare, încercănată cu un maidan ce dă spre vechiul târg al „Moșilor“ este toată o lăsmuială de glasuri de prichindei ce se alungă, se iau la trântă și țipă cât îi ia gura.

Acilea în mijlocul cârdului de mititei Ciufu este mare și tare. Iar el e cel mai puțin arătos, — ia, o fărâmiță de om oacheș ca un țigănuș și neastâmpărat ca o svârlugă. Nu poate sta o clipă locului.

Nu mai ce-l auzi:

— Mă Ică aide 'n cinci pietre, poa'ntâi!

— Aide Ciufule, da'nu mai faci cu pricea!

— Ce să fac cu pricea! Când am mai făcut eu cu pricea?

Și serios se cuibărește în țărână, netezind locul cu palma și repezind „topuzul“ în văzduh cât ai clipi.

Merge joaca ce merge, până ce i se pare Ciufului că-i mai bine să facă alt ceva.

Și deodată se ridică:

— Nu mai joc!

Celăl'alt se supără:

— Vezi, mă Ciufule, d'afia, să nu se mai joace nimeni cu tine!

Ciufu l'a și luat în primire.

— Ce! Te mai și bosumfli acuș, după ce că te-am lăsat tocmai când eram să-ți bag „bișca“? Tot tu faci pe năzurosul, că mi-a fost milă de tine?

Și Ciufu îi mai trântește două, trei vorbulițe, de-i curg peticele celui ce s'a luat la sfadă cu el.

Insă el a și uitat cât ai clipi tot. Nu poartă nici o supărare pe suflet și nu-i în stare să poarte pică cui-va.

Insă ține minte tot. Mai abiticr ca un om în toate puterile. Și nu uită, mai ales, pe cei ce se leagă de beteșugul lui.

Fiindcă Ciufu, cu tot sufletul lui bun întreg și nemorocănos are și o mică slăbiciune; și nu pomenească nimeni de beteșugul lui.

Și ce beteșug! Cum este el mititel de o șchioapă, își poate închipui cam cu cât poate fi mai mică o o mână din nascare.

Să n'apuce vre-unul să-i zică:

— De ce ți-e mâna atât de mică?

Că și-a găsit beleaua cu Ciufu. O dată se repede țanțos:

— Da a ta de ce-i atât de mare? Ca să vadă lumea că ai mână lungă ca cei de la pușcărie?

— Mă Ciufule tu ești însemnat!

Cu vorba asta l'au amărât conșcolarii, când i-a venit vremea de s'a dus și el la școală.

Insemnat el și însemnat!

El nu vedea pe el nici un alt semn decât pe acela

pe care i-l făcuse pe braț, lângă umăr, doctorul, când l'a vaccinat.

S'a uitat lung în ciobul de oglindă, pe care îl ținea măsă într'o firidă și nu a văzut nimic.

Atâta doar că îi era părul cam bătos, de asta așa era. Dar cine ce putea să aibe cu părul lui! Asta arăta putere și vrednicie, cum vorbeau mătușile când se legau de Ciufu din capul lui, pentru care îl și poreclise Ciufu.

* * *

Zice că atunci când a nemerit pe lumea asta, Ciufu nu a fost ca toți cei ce au parte să vadă lumina soarelui pe lume.

Capul îi era otova acoperit de păr plăvit atât de des, cât părea altă clipă de om.

— Asta a venit pe voinicie în lume! — a vorbit cine a trebuit să vorbească.

Și pe urmă a băgat de seamă cine se cuvenea să bage de seamă, că mititelul avea mânuța dreaptă mai scurtă decât stânga.

— Nu-i nimic! a încheiat — Fiindcă a venit ca Samson din Scriptură acoperit cu păr, are barba mai mică, să nu snopească lumea în bătai.

Cu adevărat că n'ar fi fost bine să fie prea lăbănos. Necurmat se svârcolea, se pârpilea și se îndârjea din te miri ce, și era gata să se ia la harță pentru ori-ce moft.

Nu răbda să-l calce nimeni pe coadă.

— E mândru, de par'că ar fi neam de nemeș, mân-cal-ar maica! — îl lăuda maică-sa când stătea la taifas, Duminica, în poartă, cu alte lelițe.

— Trage a om mare! — spunea o mătușe; nu te uiți încă nu își mai desfăce mâinele de la spate!

* * *

Lui Ciufu puțin îi păsa de toate acestea. El își vedea în tihnă de năzdrăvaniile lui, născocind fel de fel de drăcovenii și ghidușii care de care mai neașteptate și mai boacâne.

Cu cartea nu prea se trecea cu firea. Numai la joacă și la trântă era bun.

Când i-a intrat în cap de ce i ziceau cei l'alți copii că-i însemnat, și când l'a auzit și pe unul Matache al zarzavagiului din piață că-i stârpitură și că nu-și pune mîntea cu el, a oftat din greu și și-a plecat ochii în jos.

Insă îi păștea sâmbetele lui Matache. In căpșorul lui ciufulit, sub blana aceea de păr roșcat, ridicat în sus ca țepele unui ariciu, clocea fel de fel de gânduri de răzbunare.

A sosit și ziua vacanței cele mari. Tocmai îi strigase

Domnu, la școală, pe cei ce trecuse clasa și pe cei ce rămăsese repetenți.

Cam prin fruntea cozii era și Ciufu printre cei ce trecuse clasa, iar Matache printre repetenți.

Lui Ciufu îi râdeau ochii și i se lungise buzele într'un rurăș ascuns, de mulțumire, uitându-se pe furiș la Matache.

Iar când s'au văzut în stradă, cum mergea Matache semeț în fruntea cetei, Ciufu cât ai clipi s'a repezit pe neașteptate la el și punându-i o piedică la turnat în țărână, câtă mi țî mai găliganul.

Și până să nu prindă de veste Matache, îl și încălecă și porni să i care cu pumnu la scatoalce, în vreme ce cu stânga îi opintea în pământ mâna dușmanului învins.

— Na stârpitură! să te sature na! repetentule să mă țîi minte!

Iar după ce la bruffuit cum se cade, în chiotele tovarășilor de joacă răzbunați de Ciufu, pentru bătăile mâncate de la Matache, Ciufu porni într'un picior după ceata, prâsnuind isbânda:

— Băeți — le strigă Ciufu — aide în arșici, să-i tragem o giolanie ca de vacanță, că de aci încolo nu mai pupă Matache nici un pui de giol! I-am tăiat eu pofta d'ășa ceva!

ISPRAVA LUI MITICĂ

Tata scoate ceasornicul din buzunar și se uită. Apoi zice:

— Ciudat lucru, ceasul meu a stat, cu toate că azi dimineață l-am întors.

— Poate c'ar trebui să-l dai la curățit? răspunse mama.

— Ași — întrerupe d'odată micul Gheorghită, azi dimineață tocmai eu și cu Mitică l-am spălat bine cu săpun, e curat acum.

CE POȚI FACE AZI NU LĂSA PE MAINE

Mama cumpără niște prăjituri pentru micul său Ionel și dându-i două, ca să le mănânce, restul păstră pentru mâine.

Seara îndemnând pe Ionel ca să-și isprăvească lecția dată la școală, mama zise:

— Ionele, ce poți face astăzi, nu lăsa niciodată pe mâine.

Iar Ionel cu gândul la prăjiturile rămase spune:

— Ei bine, mămișico, atunci haide să mănâcăm prăjiturile ce ai lăsat pe mâine!

DIN RAI

de AURELIA POPA

Preseara zilei de Crăciun
Cu cântece de stea și Crai
— Poveștile precum ne spun —
O prâsnuesc și Sfinți'n rai.

Acî'n mijloc de câmp ceresc
Cu flori de aur și argint
S'nalț'un pom dumnezeesc,
In mii de raze strălucind.

De crengi atârnă jucării
Și daruri scumpe și minuni
Pentru acei dintre copii.
Cari sunt curați, drăguți și buni.

Vin cete'ntregi de îngerei
Și își petrec sub pomul sfânt
— Ei sunt' copiii frumusei,
Sburați la cer de pe pământ —

Alături Moș-Crăciun — la sfat
C'un îngerel — își umple-acum
Cel coș de veacuri colindat,
Ca să pornească-apoi la drum...

Se strâng toți îngerii din zări
Și fiecare dintre ei
Trimite-un dar ori sărutări
Și-o vorbă dulce pentru-ai săi.

Petrec apoi pe Moșul blând
Cu cântece și cu alai,
Pân' se coboară pe pământ,
Iar ei s'entorc din nou în rai

Și toată noaptea în priveghi
La peștera cu prunc ceresc
Colindă după datini vechi
Și joacă și se veselesc.

Iar Dumnezeu — pe tronul cel
Inconjurat de mucenici —
Se bucură cu drag și El
De fericirea celor mici...

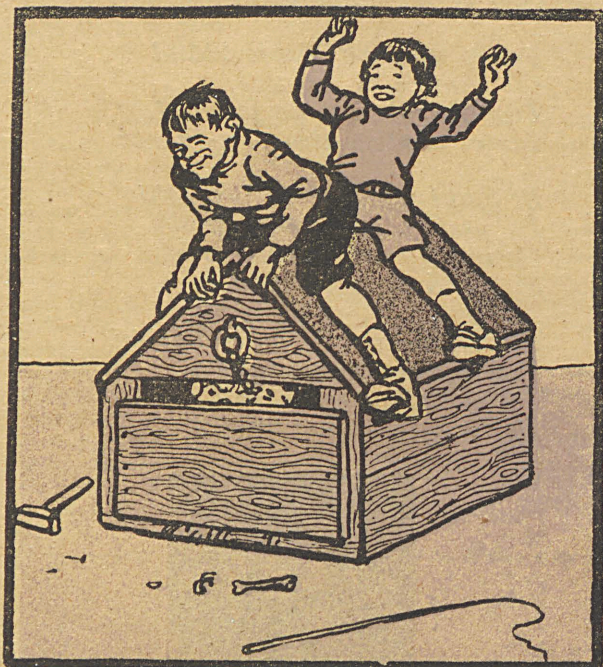
SOCOTEALA D'ACASĂ...

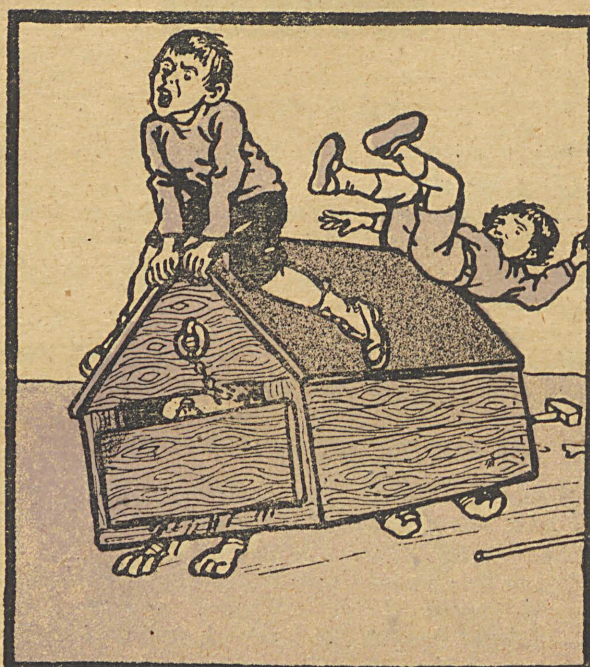
Dică, Nică, chibzuiră
Și la lucru se porniră
Ca, din cușca lui Azor,
Să formeze un cărucior.

Cu o scândură, acușă,
Prinsă'n cue astupă ușa,
Inchizând astfel în ea
Pe Azor care dormea.

Se gândiră cu haz mare,
Că, pe cușcă stând călare,
Când s'o deștepta Azor,
O să-i ducă ca 'ntr'un zbor.

Când se ridică pe labe,
P'ăi băeți cu forțe slabe,
Câinele, pornind în trap,
Îi asvârle peste cap.

GREERUL ȘI FURNICA

De D. Anghel și St. O. Iosif

(Traducere după LA FONTAINE)

Greerul sunând ghitara
 Toată vara
 Ifiliu s'a pomenit.
 Crivățul când a venit
 N'avea bietul, nici fărâmbă
 De muscuță sau de rămă.
 Merse foamea deci să-și zică
 La vecina lui furnică
 S o rugă ca să renunțe
 La vre-o două trei grăunțe
 Pân' la anul viitor.

«Îți plătesc ce sunt dator
 Cu dobânzi când am să treer,
 Pe cuvântul meu de greer!»
 Dar furnica-i cam avară —
 Asta-i singuru-i păcat —
 «Ce-ai făcut tu astă vară?»
 Ea pe greer l-a 'ntrebat
 «Apoi zi și noapte eu
 Am cântat, de nu-ți displace....»
 «Ai cântat? Ei, n'am ce-ți face
 Acum joacă, fătul meu!»

IN NOAPTEA SFÂNTĂ

de SELMA LAGERLÖF

Eră o noapte geroasă. Un om porni prin întuneric, să ceară foc dela cineva. Merse din casă în casă și bătu dela ușă la ușă.

— Oameni buni — zicea el — faceți-mi un bine. Nevastă-mea a născut un copil și trebuie să fac focul, ca să se încălzească și ea și pruncul.

Dar eră târziu și toți oamenii dormiau. Nimeni nu-i răspunse. Și se tot duse omul înainte, până ce văzu licărind un foc departe, departe. Se îndreptă într'acolo și băgă de seamă, că focul ardea afară la câmp. O turmă de oi albe ca zăpada erau culcate în jurul focului și un păstor bătrân ședeă de pază lângă ele.

Dacă se apropie omul de turmă, văzu trei câni mari, cari dormiau la picioarele păstorului. Toți trei se deșteptară odată și săriră la el cu gurile căscate, ca și când ar fi vrut să latre, dar nu se auzia nimica. Omul nostru vedeă bine, cum li se sburlise părul pe spinare și cum dinții rânjiți le străluciau în lumina focului. Indărjiți se aruncară asupra lui, ca să-l sfâșie și omul simți, cum unul îl apucă de picior, altul îl înhață de mână, iar al treilea i se aruncă în piept. Dar fălcile și dinții lor n'aveau nici o putere și omul nu simți nimic.

Atunci porni înainte, să ia ceea ce îi trebuia. Oile dormiau una lângă alta, de nu puteai trece printre ele. Atunci omul trecu peste dânsule și nici una nu se deșteptă și nici nu se mișcă din loc.

Când omul era aproape de foc, păstorul își ridică privirile. Era un om bătrân vrăjmaș și rău cu toată lumea. Când văzu, că se apropie străinul, puse mâna pe un băț lung și ascuțit, pe care-l purta de obicei când pleca cu turma, și asvârli cu el din toate puterile în omul ce se apropiase.

Bățul se duse drept spre străin, dar când era să-l izbească, apucă la o parte și trecu sbârâind pe lângă el până departe pe coastă.

Dar omul nu se sperie, ci se duse până lângă păstor și zise :

— Prietene, fă bine și lasă-mă să iau puțin foc. Nevastă-mea a născut un copil și trebuie să fac focul, să se încălzească și ea și pruncul.

Păstorul era cât p'aci să zică : ba. Dar când se gândi, că gurile cânilor nu încheștaseră, când voiseră să-l muște, că oile nici nu se mișcaseră, când trecuse peste ele, că bățul lui se dăduse la o parte și nu-l lovide, îl cuprinse frica și nu îndrăzni, să nu-l lase să ia foc.

— Ia cât vrei ! zise.

Dar lemnele de pe foc au fost arse toate. Nu mai era nici un tăciune, numai o grămadă de jar, iar străinul n'avea nici un hârb sau altceva, ca să ia cărbuni aprinși.

Dacă văzu păstorul lucrul acesta, iar zise :

— Ia cât vrei !

Și eră tare vesel, că omul n'o să poată lua nici o

scânteie de foc. Străinul însă se aplecă jos, adună cu mâinile jar din spuză și-l puse în poala hainei. Și nu-și fripse mâinile, nici nu-și arse haina, ci porni așa cu jarul, ca și când ar fi lnat nuci ori mere.

Atunci ciobanul, care era un om așa de vrăjmaș și de rău, văzând toate acestea, fu cuprins de mirare și începu să se gândească : ce noapte o mai fi și asta, de câinii nu pot să muște, oile nu se sperie, bățul nu lovește și focul nu arde ? Chemă pe străin înapoi și-l întrebă :

— Ce noapte-i aceasta ? Care-i pricina, de ți se sumpun toate ?

Atunci omul zise :

— Nu pot să-ți spun așa ceva, dacă tu însuți nu vezi ! și plăcă cât mai degrabă, ca să facă focul, să se încălzească nevasta și copilul.

Atunci ciobanul se gândi, că nu poate lăsa pe om, să-i piară așa dinaintea ochilor, până ce n'o afla, ce însemnează toate acestea. Se sculă dară și merse în ascuns după el, până ce străinul ajunse acasă. Acolo văzu ciobanul, că omul n'avea casă în care să locuiască, ci femeia și copilul stăteau într'o peșteră, ai cărei pereți erau de piatră rece și goală. Și se gândi, că bietul copil trebuie să fie aproape mort de frig. Și cu toate că era un om cu inimă de piatră, acolo în peșteră i se făcu milă și vru să vină și el într'ajutor copilului cu ceva. Iși luă cojocul de pe umăr, tăie din el o bucată bună de unde i se păru lâna mai moale și mai albă, și o dete omului, ca să culce copilul pe ea.

Și îndată ce arătă, că și el poate fi milos și bun, i se deschiseră ochii și văzu ceea ce pân' atunci nu putuse vedea și auzi. Văzu în jurul lui o horă de îngeri cu aripile de argint, și fiecare înger ținea în mână câte-o alăută și toți cântau cu glas mare, căci în noaptea aceasta se născuse *Mântuitorul*, care va mântui lumea de păcate.

Atunci înțelese el, că în noaptea aceasta toate erau pline de fericire și nimenea nu voia să facă rău.

Și nu numai în jurul păstorului erau îngeri, ci peste tot locul ; stăteau înlăuntru în peșteră, sus pe stâncă : unii zburau spre cer, alții cătră pământ și alții veniau în număr mare pe drum și când ajungeau acolo, se opreau locului, se uitau la copil și i se închinau. Și era atâta fericire, atâta bucurie, atâtea cântece și jocuri !

Toate acestea le văzu păstorul prin întunericul nopții, când de altădată pe o așa vreme nu-și vedea nici mâna. Și sufletul lui se umplu de căldură, era fericit, că i se deschiseră ochii și căzând în genunchi, mulțămii lui Dumnezeu.

Ceeace a văzut păstorul în noaptea sfântă, am putea să vedem și noi, dacă am fi vrednici să vedem, căci îngerii zboară cântând prin văzduh în fiecare noapte de Crăciun. Dar, prin credința și dragostea noastră, trebuie să dobândim mai întâi astfel de ochi, cu cari să putem vedea mărirea lui Dumnezeu !

Tradusă de SICA.

TIPARUL TIPOGRAFIEI «POPORUL», BUCUREȘTI

No. 2 din
LUMEA COPIILOR

VA APARE ȘI SE VA
GĂSI IN VANZARE

DUMINICA, 29 IANUARIE, 1922
CU PREȚUL DE LEI 2.— EXEMPLARUL

VA FI O ADEVARATA CO-
MOARA PENTRU COPII ::

DE VANZARE LA TOȚI CHIOȘCARII, VANZATORII
DE ZIARE, PRECUM ȘI LA TOATE LIBRARIILE

**Către domnii profesori universitari și
secundari și către domnii învățători :**

România Mare ne a adus fără îndoială și griji mai mari. Aceia ce generația de azi a făptuit va intra în mâinile generației de mâine și ar fi să nesocotim faptele noastre dacă nu am pregăti părintește sufletul celor cari vin după noi.

Publicațiunea aceasta menită copiilor, izvorăște nu din dorința câștigului ci din dorința curată de a da nouilor vlăstare o hrană sufletească sănătoasă. Iată pentru ce convins că este în interesul obșteșc de a contribui cu toții la această operă, vă rog călduros să mi dați întregul d voastră concurs. Să-mi scriți tot ce știți despre copii, bazați pe experiența și cultura d-voastră. Voi putea avea astfel povești cu fond moral, pățanii hazlii, glume sănătoase și vom urmări copiii în toate manifestările lor.

Toate acestea vor fi apoi ilustrate și publicate în revistă. Nici o colaborare nu se va face fără plată. Este dela sine înțeles însă, că numai acele manuscrise se vor publica în revistă, cari vor fi socotite ca bune. Nu va fi nici o supărare după cum nu va fi decât o operă frumoasă; adunarea și publicarea glumelor noastre, anecdotelor și poveștilor noastre.

Manuscrisele se vor trimite pe adresa d-lui G. FILIP, tipograf și editor, București, str. Câmpineanu, 40.

**CIOCOLATA
ZAMFIRESCU
CEA MAI BUNA**

